

Bir Sorunun Cevabı

Soru: *Pakistan'daki yönetime egemen olduğu halde Amerika'yı, kendisine ve yandaşlarına Londra'da geçirdiği sekiz sene boyunca İngiliz bağıllığından içirilmiş Butto'nun affı ve Pakistan'a geri dönüşü üzerinde mutâbakata sevk eden şey nedir? Ayrıca peş peşe yaşanan bu olaylar deryasında Pakistan nereye sürüklenmektedir?*

Cevap: Bu sorunun cevabı, biraz geriye dönmeyi gerektirir:

1. Pakistan'daki işler, Bush ve Yeni Muhâfazakârların Amerika'daki yönetim konumuna gelmesinden ve bilhassa 11 Eylül patlamalarından sonra kızışmaya başladı. Zîra Afganistan'a yönelik Amerikan saldırısı; bölgedeki en büyük Amerikan ajanı olan Pakistan Devlet Başkanı Pervez Müşerref'in, Afganistan'a saldırılarında ve bizâtihi Pakistan içerisindeki Mücâhid Müslümanlara karşı savaşlarında Amerikalıların yanında yer almasında kritik bir faktör oldu. Müşerref'in, teröre [İslâm'a] karşı ilân edilmiş savaşında Amerika'ya katılması; Pakistan'ı bir kale ve hareket noktası edinen Pakistanlı ve Keşmirli Cihâdî hareketlere ve akımlara karşı yeni bir askeri Haçlı saldırısı başlatılmasının ilânı mesâbesindeydi.

Müşerref; bu Mücâhidleri Pakistan'daki kalelerinden ve güvenli üslerinden etmede Amerikalılar ile olan bu ittifakında başarılı da oldu. Dolayısıyla önceki tüm Pakistan hükümetlerin beceremediği, Mücâhidlerin kamplarını kapatmak, peşlerine düşmek, tutuklamak ve teröristler olarak görmek gibi hususlarda da başarılı oldu.

Yine bu hâin, Pakistan'ın bu Mücâhidlere verdiği desteği kırmaktan on yıllarca âciz kalan Hindistan'a en büyük hediye sundu ve böylelikle Hinduların yüreğine su serpti. Onlar da Bush yönetiminin, -tanımlamalarına göre güya- "İslâmî Terör" ile savaşta ortaya attığı yeni terminolojilere tamamen entegre oldular ve Cihâdî Keşmir direnişini, terör renklerinden bir renk saydılar. Bu değerlendirmede, Hindistan'da halen iktidarda bulunan İngiliz eğilimli Kongre Partisi Hükümeti, önceki Amerikan eğilimli Baharatiya Cenata Partisi Hükümeti'nden farklılaşmadı.

2. Yine de Amerikalı yetkililer, Müşerref'ten hep daha fazlasını talep etmekten geri durmadılar. Zira alçaklık edene, alçaklık artık vız gelir. Nitekim bir Amerikan istihbârat yetkilisi, 23.07.2007 tarihinde New York Times Gazetesi'nde kabileler bölgesini yerle bir etmekle tehdit etti. Amerikan Ulusal İstihbarat Dairesi Başkanı Mike McConnell, bundan iki gün sonra, Usâme ibnu Lâdin'in Pakistan'da, Afganistan sınırına yakın bir bölgede bulunduğunu söyleyip Müşerref'i sınır bölgelerine daha fazla asker yığarak çaba harcamaya teşvik etti.

Evet, Amerikan Yönetimi, Pakistan Ordusu'nun sınır bölgelerinde Amerikalılara sunduğu hizmetler ile yetinmedi, bilakis kendisine vekâleten zorlu ve pis işleri üstlenerek daha fazlasını yapmasını talep etti.

Gerçekten de Amerikan Yönetimi Müşerref'ten; el-Kâide, Taliban, Haraket-ul Mucâhidîn [önceki el-Ensâr] ve Tanzîmu Mucâhidî Ceyş-u Muhammed ve diğer İslâmî hareketlere ve akımlara karşı savaşında izlediği aynı çizgide kalmasını, 1500 kilometreye varan Pakistan-Afganistan sınır güvenliğini sağlamasını, Afganistan'daki Amerikan ve NATO işgâline karşı savaşçıların Pakistan topraklarını hareket noktası olarak kullanmalarını engellemesini ve Taliban ile el-Kâide'ye destek veren kabilelere karşı kapsamlı ve kararlı bir savaş ilân etmesini istemektedir.

İç savaş kızırtıma ve kan akıtma uzmanı, Amerikan Dışişleri Bakan Yardımcısı Negroponte'nin 2007 yılı Temmuz ayında İslâmâbâd'a düzenlediği ziyâret, belki de, Müslümanlara hıyanette ayak direten ve kendisini Amerikalıların hizmetine vakfeden Müşerref'in otoritedeki varlığının sürekliliğine paralel olarak, bu hedeflerin gerçekleşmesinde süreklilik sağlamak içindir. Nitekim Negroponte, bu Pakistan ziyâreti sırasında, kabilevî kesimlere askeri bir darbe vurulması meselesini tartıştığını bizzat itiraf etmiştir.

3. Ne de olsa Müşerref, Amerika'nın kendisine karşı kullandığı "sert sopa politikasının" tiryakisi olmuştur. Çünkü o, halkının ve ülkesinin maslahatına aykırı olsa dahi, emrolunduğunu

utanmadan-sıkılmadan yerine getiren gerçekten itaatkâr bir ajandır. Bunun içindir ki Amerikalılar onu, “hazine” (bulunmaz Hint kumaşı) olarak vasfetmişlerdir. Üstelik o, Pakistan gibi ateş çemberi olan bir bölgede dahi, tüm Amerikan koşullarını karşılayan “çantada keklik” bir ajandır.

O gerçekten Müslümanların duygularına meydan okumakta, böylece Afganistan’a saldırısında Amerika ile beraber durmakta ve Pakistan’ı, Afganistan’a dönük bu saldırısında Amerika’nın ön cephesi haline getirmektedir.

Afganistan sınırı üzerinde bulunan Veziristan ve Belucistan’daki kabileler bölgesine ordular yığılmaktadır. Nitekim Pakistan-Afganistan sınırlarına konuşlandırılmış Pakistan askerî kuvvetlerinin sayısını 80 binden 90 bine çıkarmıştır. Bugün, 26.10.2007 tarihinde ise, sırf İslâm’ın şânının yüceltilmesini istedikleri için, Peşâver’in Kuzeydoğusunda bulunan Swat Vâdisi’ndeki Müslümanlara karşı acımasızca bir saldırı başlatmıştır.

İşte tüm bunlar, Washington’un arzuladığı ve ajanı Müşerref’i, alevlerin yükselir halde kalması için kışkırtıcı bir biçimde, bir yanda Pakistan Ordusu ve öte yanda Müslüman kabileler olmak üzere Müslümanlar arasında sürekli olarak yürütülmesine sevk ettiği kanlı bir savaşı körüklemek içindir. Yine Müşerref, Amerika ile olan ilişkisi aleyhindeki protesto eylemlerine karşı, bu protesto eylemlerini yatıştıracak bir yaklaşım ile değil, aksine iç savaşı körüklemeyi amaçlayan bir yaklaşım ile davranmaktadır. Aynen Belucistan’daki et-Tahrik lideri, 79 yaşındaki Ekber Hân Bugiti’nin 2006 yılı Ağustos ayında katline azmetmesinde olduğu gibi. O zaman kışkırtmalar ve kızıştırmalar, krizi daha da derinleştiren bir şekilde artmıştı. Bugiti, “Yaşlı Kurt” lakabı ile tanınıyordu ve 1970’lerin sonlarında Belucistan bölgesinde en yaşlı bakan olarak yönetim konumunu üstlenmişti.

4. Pakistan Ordusu, Bugiti’nin katlinden ve hareketlenmelerin, Müşerref’in ordusuna karşı müessir bir şekilde tırmanmasından dolayı, gidişatı yatıştırmak için 2006 yılı Eylül ayında kabileler ile anlaşmak zorunda kalınca, Amerika bundan hoşnut olmadı. Nitekim Amerika, kabileler ile yapılan anlaşmayı bozmak üzere NATO adı altında, Bajur Ajansı’na Kasım 2006’da kanlı bir saldırı düzenledi. Ardından Amerikalı yetkililer, anlaşmayı eleştiren açıklamalarını yoğunlaştırıp Müşerref’i kabileler bölgesine ordular yığmaya teşvik ettiler. Tüm bunlar, bu anlaşmayı zehirlemek içindi. Şöyle ki; Amerikan Dışişleri Bakanı Rice, 16.02.2007 günü Kongre önünde yaptığı konuşmada bu anlaşmayı eleştirdiği gibi, aynı gün Pakistan’a yaptığı ziyâret sırasında Cheney de eleştirdi. Böylelikle Müşerref, Washington’un arzularına uyarak, anlaşmanın iptaline dönük hızlı adımlar çerçevesinde, kabileleri kışkırtıcı bir biçimde sınıra daha fazla asker yığdı. Bu da açıkça ortaya koymaktadır ki Amerika bölgenin barışçıl bir biçimde yatışmasını istememektedir, aksine savaşın, Müslümanlar arasında kızışmış halde kalmasını istemektedir ki Afganistan’a yönelik işgâline karşı direniş kırılabilсин. Bunun içindir ki Müşerref’i, amaçlarını uygulamak üzere “bulunmaz Hint kumaşı” olarak görmüşlerdir.

Ardından Pakistan’ı, kabilelere ve el-Kâide’ye karşı savaşta daha fazla çaba harcamaya yönlendirmek üzere Beyaz Saray Sözcüsü Tony Snow, el-Kâide’nin Pakistan için büyük bir tehlike arzettiğini, bunun için Pakistan içerisinde, el-Kâide’ye karşı sınırlı hedeflere yönelik bir tür operasyon gerçekleştirme olasılığı üzerinde çalıştıklarını açıkladı.

Bu da Pakistan Başbakanı Şevket Azîz’i, kendilerinin böyle bir operasyon gerçekleştirmeye bizâtihi muktedir olduklarını ve Pakistan topraklarının, herhangi bir terörist örgütün eylemleri için hareket noktası olarak kullanılmasına asla izin vermeyeceklerini açıklamaya sevk etti. Böylece Pakistan’ın Müslümanlara karşı yapacağı operasyonları, “*Bu operasyonları biz yapmazsak, Amerika bunları yapmak için gelip müdâhale edecek*” mazeretiyle haklı göstermeye çalıştı.

5. Peşi sıra 2007 yılı Temmuz ayı ortalarında Lâl Mescidi’ne [Kızıl Mescid] yönelik menfur saldırı gerçekleşti. Bunun üzerine Ordu ile kabileler arasındaki önceki anlaşma sona erdi ve fiilî harp hali ortaya çıktı. Lâkin -olması gerektiği gibi- saldırgan Amerika ile Müslümanlar arasında değil, tam aksine Müslüman kabileler ile Müşerref ve hâin yönetiminin emirlerine binâen bu kabileler karşısındaki kuvvetlerini güçlendiren Pakistan Ordusu arasında! Kaldı ki Amerika da, Bush’un Ulusal Güvenlik Danışman Stephen Hadley’nin ağzından, bu askerî takviyeleri olumlu karşıladığını ve desteklediğini duyurdu.

İşte böylece Müşerref'in kabîleler bölgesine düşmanlığı apaçık gözler önüne serildi ve Müşerref'in Lâl Mescid'e saldırısı sırasında şiddetin, cürümün ve katliamın ayyuka çıkması, tüm müzâkereleri reddetmesi, arabuluculuk girişimleri başarılı olmak üzereyken birden kestirip atması ve sonra da bu esnada tutuklayarak yada katlederek şeyhleri ve mollaları zelil düşürmesi ile işler daha da beter bir hale geldi.

İşte bunlar, Müşerref'in kabîlelere yönelik düşmanlığı hakkındaydı.

6. Keşmir'e gelince; Amerika tarafından ortaya atılan çözüm; sınırlara ilişkin durumun, Amerika'nın Uzak Doğu'da ve Güney Doğu Asya'da Çin'e karşı rakip olarak dikmek istediği Hindistan'ı râzı eden bir şekilde, olduğu gibi kalmasıdır. Nitekim Müşerref de, bu "de facto" durumu normalleştirmek için birçok adımlar atarak ilerlemiştir. Bu da her iki ülkenin, Kasım 2003'te ateşkese varmalarından ve sınır kapılarının simgesel olarak tekrar açılmasına, bilhassa Keşmir'de Pakistan ile Hindistan arasındaki otobüs seferlerine izin verilmesiyle Ocak 2004'te aralarındaki "barış" müzâkerelerini yeniden başlatmalarından sonra olmuştur. Ardından her iki taraf, statükonun normalleştirilmesi için ticârî ve ekonomik ilişkileri güçlendiren adımlara doğru ilerlemişlerdir. Kaldı ki bu çözüm, Hindistan tarafından önerilmiş çözümün ta kendisidir. Zira Hindistan Başbakanı Manmohan Singh, 15.07.2007'de yaptığı açıklamada; bölünmüş Keşmir bölgesinin, Hindistan ile Pakistan arasında bir işbirliği simgesi haline gelebileceğini ve 60 yıldan beri süregelen çatışmanın sona erdirilmesini hedefleyen görüşmelerin devam edebileceğini söyledi. Manmohan Singh, bu durumu teyit ederek şöyle dedi: *"Sınırların değiştirilmesi söz konusu olamaz, ancak önemsizleştirilmesi mümkündür."* Yani düşmancıl sınırlar olmaktan çıkarılması mümkündür. Yine Cammu Keşmir vilâyetinin kışlık başkenti Cammu'da aldığı fahrî diploma töreni sırasında yaptığı -ve metni e-posta aracılığıyla Reuters'a gönderilen- konuşmada şöyle dedi: *"Buradaki kesimlerin ve kontrol noktalarının kalıp kalmayacağı konusunda herhangi bir kuşku söz konusu olamaz, ancak egemenlik hattının, yani sınırın, düşünce özgürlüğü ile insanlara yönelik malların ve hizmetlerin daha fazla sirkülasyonu için bir barış hattı haline gelmesi mümkündür."* Singh şöyle devam etti: *"Umuyorum ve inanıyorum ki Cammu Keşmir, bir gün, Hindistan ile Pakistan arasında, çatışma yerine bir işbirliği simgesi haline gelebilir."*

Fiilî vâkıa açıkça şahitlik etmektedir ki Müşerref'in Hindistan ile birlikte üzerinde seyrettiği çözüm, işte bu çözümdür. Nitekim son zamanlarda Pakistan tarafının Keşmir'e ilişkin tüm açıklamaları, bu çerçevenin dışına çıkmamaktadır. 2004 müzâkerelerinden beri de, Keşmir halkının self-determinasyon hakkı, Müşerref'li Pakistan nezdinde mevzubahis değildir. Kendisi yapmadığı gibi, talep de etmemektedir. Yine Müşerref yönetimi, önceden olduğu gibi, Keşmir'in Cihâd ile kurtarılması şöyle dursun, müzâkerelerin devletlerarası kararlar esâsına dayandırılmasını talep etmektedir. Demek ki işler, Keşmir'den vazgeçmek ve statükoyu, Keşmir'in nihâî çözümü olarak pekiştirmek doğrultusunda ilerlemektedir.

7. İşte Müşerref, İslâm ve Müslümanlar ile irtibatlarını böyle kopardı:

Afganistan'a saldırısında Amerika'nın yanında yer aldı, Veziristan ve Belucistan'da katliamlar işlemek üzere kabîleler bölgesindeki kanlı saldırlar için ordusunu teçhiz etti, yıkıcı silahlar ile Lâl Mescid'i bombaladı, Keşmir'i heder etti, âlimleri ve İslâmî medreselerin talebelerini zelil düşürdü ve İslâmî dâveti taşıyanları tutukladı...

Binâenaleyh, Müslümanlar nezdinde kınanmış ve dışlanmış hale geldi ve ikinci dönem devlet başkanlığı arzusu karşısında "popülariteden" mahrum bir halde cascavlak buluverdi kendisini bir anda. O zaman Amerika'nın önünde, "o bulunmaz Hint kumaşını" korumak için, anlaşmak üzere İngiliz Laiklerine yani Benâzir Butto ve partisine yönelmekten başka seçenek kalmadı. Öyle bir anlaşma ki bu sayede Butto, önceden işlediği ve Müşerref tarafından suçlanıp ülkeden sürgün edildiği yolsuzluk ve usulsüzlük suçlamalarından aklanıp paklandı. Anlaşma uyarınca, 05.10.2007 tarihinde, yani 06.10.2007 tarihinde yapılan Devlet Başkanlığı seçimlerden hemen önce Butto hakkında bir af kararnamesi yayınlandı. Oysa bu seçimler, Ocak 2008'de yapılacak parlamento seçimlerinden sonra yapılmalıydı. Fakat Ocak 2008'de yapılacak önümüzdeki parlamento seçimlerinde tabanını kaybetmekten ve dolayısıyla yeni parlamento aritmetiğinin kendisini ikinci kez devlet başkanı seçilmekten uzaklaşacağından korkup devlet başkanlığı seçimlerini, parlamento seçimlerinin önüne geçirmişti. Nitekim önceki parlamento, skandallarının ayyuka

çıkmasından evvel şekillenmiş ve dolayısıyla halkın bir kısmı ona aldanıp önceki seçimlerde onun lehine oy kullanmışlardı. İşte böyle oluşan bu mevcut parlamentonun seçici heyeti sayesinde 06.10.2007’de yapılan seçimleri yeniden kazandı!

8. Ne var ki Butto’nun affına ilişkin tasarı konusunda Pakistan Hükümeti’nde çatlak oluştu. Zira iktidardaki “Birlik” [PML-Q] partisinin bazı üyeleri, bu suçlamanın düşürülmesini “adâletsiz” olarak değerlendirdiler. Dînî İşler Bakanı İcâz-ul Hak şöyle dedi: “Önceki askerî diktatörlüğün ürünü Ziyâ-ul Hak, 1979’da Benâzir’in babası Zulfikâr Ali Butto’yu idam etmişti.” Yine, “Bu af önerisinin sunulmasına, ne rezervo koyarız, ne de destekleriz” deyip muhâlefetin bayan liderini imâ ederek “yolsuzluk yapan, hele 1,5 milyar dolarlık hortumlama ile suçlanan politikacıların affedilmemesi” gerekliliğini vurguladı.

Müşerref’in partisi içerisinde muhâliflerin baş göstermesi şaşırtıcı değildir. Çünkü partisinin teşekkül keyfiyeti bunu netleştirmektedir. Nitekim Müşerref, partisi olan Pakistan Müslüman Birliği [Q] Partisi’ni (PML-Q), Navaz Şerif’in Pakistan Müslüman Birliği [N] Partisi’nden (PML-N) kopardığı politikacılar kadar, Benâzir Butto’nun Pakistan Halk Partisi’nden (PPP) kopan politikacılardan oluşturmuştur. Bu katılımları da, kendisine boyun bükmedikleri takdirde yolsuzluk suçlamalarına mâruz kalacakları tehdidi ile sağladı. Dolayısıyla böyle bir parti içerisinde, kriz dönemlerinde muhâlif görüşlerin baş göstermesi elbette şaşırtıcı değildir.

9. Fakat mesele, Müşerref’in partisi aşıyordu. Dolayısıyla muhâlif seslerin hiçbir etkisi olmadı. Aksine partisinin bazı üyelerinin muhâlefetine rağmen, Pakistan Devlet Başkanı Pervez Müşerref ve eski Başbakan Benâzir Butto, otoritenin aralarında paylaşılmasına zemin hazırlamak üzere, 04.10.2007’de Amerika ile İngiltere’nin yönettiği anlaşma aşamasına vardılar. Bunu da, 05.10.2007’deki mezkur af kararnamesi izledi. Yani Yüksek Mahkeme’nin zamanında gerçekleştirilmesine karar verdiği Devlet Başkanlığı seçimlerinden 24 saat önce! Bu affa terettüp eden husus, Butto’nun partisinin, diğer muhâlefet partilerinin yaptığı gibi, Devlet Başkanlığı seçimlerini boykot etmemesiydi. Böylelikle gerekli çoğunluk sağlandı, ardından Müşerref ikinci kez Devlet Başkanlığını kazandı!

Bu af, politikacıların yolsuzluğa ilişkin suçlar sebebiyle yargı önüne çıkarılmasından vazgeçildiğini ifade eden “Ulusal Uzlaşma” kararnamesinin bir parçasıydı. Kararname, Devlet Başkanı’nın imzasına sunulmadan önce, Hükümet tarafından da onaylanmıştı.

Bu kararname yalnızca, kendilerine atfedilen suçlamayı 1988 ilâ 1999 yılları arasında işlemiş olan politikacıların affedilmesine izin veriyordu. Kararnamenin içeriği bu şekilde hazırlanarak 1999’daki beyaz (kansız) darbe sonucu Müşerref tarafından devrilen eski Başbakan Navaz Şerif’i kapsamaması sağlandı. Çünkü ona yöneltilen suç dâvâları 2000 yılına uzanmaktadır.

İşte böylece af kararnamesi, Amerika’nın eski uşağı olduğu halde Navaz Şerif’i kapsamayacak şekilde biçimlendirildi. Zira Amerika, 1999 yılında Kargil Tepeleri’nde Hindistan Ordusu’na karşı duran ve Hindu ordusunu hezîmete uğratan Pakistan Ordusu’nun Keşmirli Mücâhidleri kurtarmaya yönelik coşkun duygularını dizginlemekten âciz kaldığı zaman ona çok öfkelenmişti. Savaş biraz daha devam etseydi, Hindistan’daki Amerikan yanlısı Vajpayee iktidarı neredeyse yıkılacaktı. Bundan ötürü Amerika onu, 1999 yılında Müşerref eliyle devirmiş ve Müşerref, Amerika’nın bu emrini infâz edip Kargil Tepeleri’ni ele geçirmek üzereyken Pakistan Ordusu’nu mevzilerine hızla geri çekmişti. Muhakkak ki Amerika, Navaz Şerif’i “zelîl kılarken” senelerce sunduğu hizmetlere rağmen, gözünün yaşına bakmadı. Eğer bu uşaklar biraz akletseler, başkalarından ibret alırlar ve bilirdiler ki Sömürgeci Devlet, hizmetleri ne kadar olursa olsun, kendileriyle işi bitince, bir çırpıda atıverir.

05.10.2007’de çıkarılan mezkur af kararından, 06.10.2007’de Müşerref’in yeniden seçilmesinin sağlanmasından, sonra da Yüksek Mahkeme’nin 17.10.2007’den itibaren Devlet Başkanlığı seçimlerinin sıhhatine ilişkin dâvâya bakmaya başlayıp [seçim sonuçlarının defalarca değerlendirildiği celselere rağmen, bugüne kadar dahi] seçimlerin sıhhatini geçersiz saymamasından sonra, 1988 ilâ 1990 yılları arasında ve 1993 ilâ 1996 yılları arasında iki kez Başbakanlık yapan ve Ocak 2008’de yapılacak genel seçimlerden sonra üçüncü kez Başbakanlığa göz diken Butto 18.10.2007’de geri döndü.

10. Gerçekten Amerika, Butto ile anlaşmaya varılması için yoğun çaba harcadı. Tüm bunlar, “bulunmaz Hint kumaşı” olan Müşerref’in iktidarda kalmasını garantilemek içindi. Diğer muhâlifler gibi Butto da seçimleri boykot etseydi, Müşerref’in ikinci kez Devlet Başkanlığı kazanması mümkün olmayacaktı.

Amerika; İngiltere ve Butto ile anlaşma görüşmelerini, Müşerref’in Devlet Başkanı ve Butto’nun Başbakan olması şeklindeki müstakbel otoritenin paylaşımı hususunda genel hatlar netleşinceye kadar birkaç ay boyunca Londra’da sürdürdü. Amerika bunu, Butto’nun mevcut yetkileri ile Başbakanlığı kabul etmeyeceğini, aksine kendisine, Cumhurbaşkanı ile paylaşacağı fiilî bir otorite verilmesini şart koşacağını bile bile yaptı. Ancak denildiği gibi; *“kahraman olmayan kardeşine mecburdur.”* Ne de olsa Müşerref’in bazı yetkileri Butto’ya kaptırarak kalması, Pakistan’daki Amerikan nüfuzunun zevâl olmasından ehvendir.

Ardından Amerika’nın koyduğu temel adımlar ışığında, Müşerref ile Butto arasındaki görüşmeler, bazen doğrudan, bazen de heyetler yoluyla, bazen Londra’da, bazen de Birleşik Arap Emirlikleri’nde sürdü. Böylece taraflar arasında dengeli adımlar atmak üzere, karşılıklı tavizler ve kazançlar sonrasında Müşerref, Butto’nun tüm yolsuzluk suçlamalarından “aklanmış” olarak geri dönüşü önündeki tüm yasal engellerin kaldırılmasına, kezâ -gerektiğinde- iki kez Başbakanlık yapmasından dolayı Butto’nun üçüncü kez Başbakanlığı üstlenmesini kolaylaştıracak düzenlemeler yapılmasına ve partisinin, gelecek senenin başındaki yeni genel seçimlere katılması hususunda sıkıntıya sokulmamasına ... muvâfakat verdi. Butto da partisinin, muhâlefetin aksine, parlamentoyu boykot etmemesine ve seçimi kazanmadıkça, askerî üniformasını çıkarmasından önce Yüksek Mahkeme’deki yandaşlarının Müşerref’in Devlet Başkanlığı adaylığına karşı koymamasına ... muvâfakat verdi.

İşte işler böylece, bu ikisinin üzerine anlaştıklarına göre ilerledi:

Gerçekten de Butto liderliğindeki Halk Partisi milletvekilleri, diğer muhâlif milletvekillerinin aksine Meclis’i boykottan imtinâ ettiler.

Yüksek Mahkeme [Seçim Komisyonu] 1988 yılında yayınlanan Devlet Başkanlığı seçimlerine ilişkin yasal düzenlemeleri gözden geçirdi. Butto yanlısı ve Müşerref karşıtı Yüksek Mahkeme Başkanı, diğer üyelerin, Müşerref’in önünde engel teşkil eden 63. maddeyi iptal etmelerini kolaylaştırmak için gözden kayboldu. Dolayısıyla üniformasını çıkarmadan önce adaylık yolu açılmış oldu. Aynı anda Müşerref’in “Birlik” partisi sekreteri, Müşerref’in ikinci kez seçiminin tamamlanmasından sonra üniformasını çıkaracağı açıklamasında bulundu.

27 Eylül’de Devlet Başkanlığı seçimlerine adaylık başvuruları başladığında, Müşerref, adaylığına izin verilip verilmeyeceğine ilişkin Yüksek Mahkeme’nin kararına bağlı kalacağını açıkladı. Oysa bu izin çoktan verilmişti bile! Yüksek Mahkeme [Seçim Komisyonu] son adaylık günü, Müşerref lehine kararını verdi. 29 Eylül’de Seçim Komisyonu, 43 başvuruyu değerlendirmeye aldı. Bunlar arasından, biri Müşerref’in başvurusu olmak üzere 6’sının başvurusunu kabul etti. Başvuruları kabul edilenlerden biri de, Benâzir Butto yanlısı Emin Fehim idi. Fakat o, Müşerref’in adaylığının kabul edilmesi halinde, adaylıktan çekileceğini açıkladı. Böylelikle geriye, Müşerref ile birlikte rakibi Vecihuddîn ve üç diğer aday daha kaldı.

1 Ekim günü, resmî kesin aday listesi açıklandığı zaman, aralarında Navaz Şerif yanlıları da bulunmak üzere 85 milletvekili parlamentodan istifa etti. Lâkin Butto’nun milletvekilleri oldukları yerde kaldı! 2 Ekim’de ise Müşerref’in bakanlarından biri, Benâzir Butto’nun suçlanmayacağını açıkladı. Bunun hemen ardından Müşerref, yeniden Devlet Başkanı seçilmesi halinde, Genelkurmay Başkanlığı’nı bırakacağını duyurdu. Genelkurmay Başkanlığı’nda kendisine halef olmak üzere yakın adamlarından birini aday gösterdi; o da eski İstihbârat Başkanı Eşfak Keyânî’dir. Zîra Müşerref, Keyânî’nin Butto tarafından kabul görebileceğini yada en azından Hükümet Başkanlığı’nı teslim alması halinde bu atamaya itiraz etmeyeceğini düşünüyordu. Çünkü Keyânî, Butto’nun yardımcısı ile aylarca süren görüşmeler sırasında Müşerref adına Hükümet heyetine başkanlık ediyordu.

Sonra 5 Ekim 2007’de af kararı yayınlandı. Müşerref de 6 Ekim 2007’de yapılan seçimleri kazandı. Yüksek Mahkeme de Devlet Başkanlığı seçimlerinin sonuçlarını iptal etmedi. 18 Ekim 2007’de Butto çıkıp geldi. Gelişmeler, Butto’nun konvoyunun seyri esnasında kendisine yönelik suikast girişimi dışında, rotasından sapmaksızın süregeldi. Müşerref’in bu girişimin ardında olması uzak ihtimâldir.

Çünkü Müşerref'in -en azından- gelecek sene başındaki yeni genel seçim sürecini atlatana dek ona ihtiyacı vardır. Daha önce belirttiğimiz gibi, bununla birlikte bazı iktidar cenahları ve bilhassa Ziyâ-ul Hak bağlıları, Butto'nun affedilmesini protesto etmişlerdi. Kaldı ki Butto ile anlaşma, mevcut durumda Amerika ve Müşerref için hayati bir mesele olmasaydı, zaten böyle bir anlaşma imzalanacak değildi.

İşte tüm bu geçenlerden, Amerika'yı Butto ile anlaşmayı kabule sevk eden sebepler ve gerekçeler açığa çıkmaktadır. Amerika tamamen bilmektedir ki o, sürgünde geçirdiği sekiz sene boyunca İngiliz bağlılığından içmiştir.

Bu olaylar deryasında Pakistan'ın nereye sürüklendiğine gelince; Pakistan, yaklaşık 60 yıl önce kurulduğundan beri, iki renk ile değil, daima tek renk ile yönetilmiştir: sadece İngiliz uşağı, sonra sadece Amerika uşağı gibi. Şimdi tarihi boyunca ilk kez, iki baş tarafından yönetilecektir: Müşerref ile Amerika'ya bağlılığı ve Butto ile İngiltere'ye bağlılığı. Bu da elbette akdedilen anlaşmaya bağlılık sürdüğü müddetçe geçerlidir. Pakistan'daki durumu, çok da uzak olmayan bir müddetten sonra çatışmaya ve karmaşaya mâruz bırakan faktör işte budur!

Yine bu geçenlerden açığa çıkmaktadır ki Amerika, Müşerref'i düşmekten kurtarmak için ve dolayısıyla Pakistan'daki nüfuzunu korumak için Butto ile anlaşmaya mecbur kalmıştır. Hatta bazı yetkilerin Butto'ya ve İngiliz'e bırakılmasından dolayı bazı hususların eksik kalması pahasına da olsa!

Beklenen o ki akdedilen bu anlaşmanın infâzı, -en azından- gelecek seçimlere kadar "güzellikle" sürdürülecektir. Zira hem Müşerref, hem de Butto buna muhtaçtır:

Müşerref, kendi partisi ile Butto'nun partisi arasında parlamentoda bir koalisyon kurmak için muhtaçtır ki Müşerref bu sayede gerekli kararları çıkarabilsin. Butto da parlamentoda partisi lehine bir ağırlık kazanmak için muhtaçtır ki Butto bu sayede "çoğunluk partisi" olarak yasal yolla kurulacak Hükümet'e başkanlık edebilsin.

Her ikisi de "Laik" olsalar, İslâm'a ve Müslümanlara karşı savaşsalar, açıklamaları da bunu gözler önüne serse, ama içlerinde gizledikleri kin ve nefret daha büyük olsa da, iki farklı cihete bağımlı iki ajan olmaları, birlikteliklerini fazla uzun sürmez kılacaktır.

Zira büyük devletlerin nüfuz çatışması, yolun ortasında durmayı kabul etmez. Hele ki çatışmanın taraflarından biri tüm kibri ve küstahlığı ile Amerika ise! Bunun içindir ki Amerika ve Müşerref, çerçevesini daraltmak için gerek yasal olarak, gerekse maddî olarak Butto aleyhine sorunlar çıkaracaklardır, hatta ellerinden gelse, tekrar sürgüne göndereceklerdir. Aynı zamanda tescilli İngiliz iğrençliği ve kezâ siyâsî kurnazlığı ile, İngiltere ve Butto da, Müşerref'in kötü tasarruflarını [ve çok daha ötesini] kışkırtmaya kast edeceklerdir ki bir meseleyi, hatta birçok meseleyi idâre edebilsinler, Müşerref'in Devlet Başkanlığı'ndaki bekâsını sarsabilsinler, hatta ellerinden gelse, yerinden edebilsinler. Gerek siyâsî işler ile, gerekse Yüksek Mahkeme'deki adamlarını yeniden Müşerref'e karşı kışkırtarak yapacakları yargısal işler ile...

İşte böylece, her iki taraf arasındaki bu çatışmanın, gerek siyâsî, gerekse maddî olması beklenmektedir. Bunun iki yönü vardır:

Olumsuz yönü vardır. Zira bu çatışma sonucu çıkacak kaoslar ve istikrarsızlık, insanların hayatını daha zor ve daha karmaşık bir hale getirecektir.

Ve olumlu yönü vardır. Zira her iki taraf, Allah'ın izniyle, güçlerini tüketecekler ve Allah, zâlimden zâlim ile intikam alacak, sonra her ikisinden de intikam alacaktır. Muhakkak ki Allah, Azîz'dir, Hakîm'dir.

Yine bunda, İnşâAllah, nusret ve nusret ehli için hayır vardır.

Şüphesiz ki Allah, emrine gâlibdir, muktedirdir. Velâkin insanların çoğu bunu bilmezler! [Yûsuf 21]